

A TUDATLANSÁG KÖLTŐJE

Lehet, hogy a föld lebegő bója.

Nem tudom.

Anne Sexton* 13

Lehet, hogy a csillagok
óriásolló vágta kis papírdarabok.

Nem tudom.

Lehet, hogy a hold dermedt könnycsepp.

Nem tudom.

Lehet, hogy az Isten
csak egy siketek hallotta mély hang.

Lehet, hogy senki vagyok.

Igaz, van testem,
de nem tudok szabadulni tőle.

Szeretnék kirepülni a fejemből,
de szó sem lehet róla.

A sors elrendelése,
hogy itt rekedjek emberalakban.

Mivel ez a helyzet,
szeretném felhívni a figyelmet gondomra:

Lakik bennem egy állat,
a szívemet nyaggatja,
egy nagy tarisznyarák.

A bostoni orvosok
széttárták karjukat.

Próbálkoztak szikével,
tűvel, méreggázzal.

A tarisznyarák maradt.

Súlyos teher.

Próbálok elfelejteni, tenni dolgomat;

főzni a brokkolít, bújni a könyveket,
mosni a fogam, megkötni a cipőm.

Próbáltam imádkozni,
de ima közben erősebben szorít az ollója,
és nő a fájdalom.

Volt egyszer egy álmom,

talán álom volt,

hogy a tarisznyarák az én isten-tudatlanságom.

De ki vagyok én, hogy higgyek az álmokban?

MEZTELEN FÜRDŐZÉS

14

Capri délnyugati oldalán
találtunk egy alig ismert barlangot,
ahol nem volt senki,
és teljesen belemerítettünk,
és hagytuk, hogy testünk
minden különségét elveszítse.

Egy percre felébredt
szunnyadó haltermészetünk.
Nem bánták a valódi halak.
Nem zavartuk magánéletüket.
Halkan ellebegtünk fölöttük
és alattuk, buborékokat,
kis fehér léghajókat indítva,
melyek felkúsztak a napra
a csónak mellé, melyben
olasz csónakosunk aludt
arcán kalappal.

A víz oly áttetsző volt,
hogyan olvashattunk volna alatta.
A víz úgy megtartott,
hogyan rákönyökölhettünk volna.
Mint díványon feküdtem rajta.
Pontosan úgy, mint Matisse
piros bugyogós háremnöje¹.
A víz volt az én különös virágom,
és egy nőt kell elképzelni,
tóga és vállkendő nélkül,
ahogy nyughelyébe mélyed.

A barlang falai
mindenkékek voltak,
és azt mondtad: Nézd,
tengerszínű a szemed! Nézd,
égszínű a szemed! És szemem
becsukódott, mintha hirtelen
elszégyellte volna magát.

Vigyázz a szavakkal,
még a csodálatosakkal is.
Mert a csodálatosakért a lelkünk kitesszük,
olykor rovarként hemzsegnek,
és nem megszúrnak, hanem csókot adnak.
Olyan jószágosak tudnak lenni, mint az ujjak.
Olyan megbízhatóak tudnak lenni,
mint a szikla, melynek hátad nekiveted.
De gyöngy és rongy éppúgy tudnak lenni.
Mégis szerelmes vagyok a szavakba.
Ők az ég vándorai, mennyből leröppenők.
Ők az ölemben fekvő hat áhítatos narancs.
Ők a fák, a forrófejű nyár lábai.
Sokszor mégis cserbenhagynak.
Annyi mindent szeretnék elmondani,
annyi történetet, látványt, bölcsességet, stb.
De nem elég jók a szavak,
a rosszak csókolnak meg.
Néha sasként szálllok,
de verébszárnyakon.
De próbálok vigyázni,
és gyengéd lenni hozzájuk.
Óvatosan kell bánni
a szavakkal és a tojásokkal.
Ha egyszer összetörnek,
semmi nem teszi jóvá őket.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

* Anne Sexton amerikai költő (1928–1974)

¹ Henri Matisse: Odaliszk piros nadrágban (1924/25)